

Φθιώτιδος Συμεών: «Ο αληθινός πλούτος είναι η ζωή του Χριστού»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στην δεύτερη έδρα της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, στην πόλη της Αταλάντης, στην έδρα της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Επισκοπής Ταλαντίου και Λοκρίδος και στον ιστορικό Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Θεοδώρων ιερούργησε εχθές, Κυριακή 17 Νοεμβρίου 2024, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

Η πρωτεύουσα της Λοκρίδος αυτές τις ημέρες εορτάζει ευγνωμονούσα την 106η επέτειο της αναμνήσεως της θαυμαστής διασώσεως εν έτει 1918 της πόλεως εκ φοβεράς λοιμικής νόσου δια πρεσβειών των Αγίων Θαυματουργών Αναργύρων, εφόρων της ομωνύμου Ιεράς Μονής της Αταλάντης.

Ο κ. Συμεών επέλεξε σήμερα, αυτή την γιορτινή ημέρα για την πόλη, να ιερουργήσει στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Θεοδώρων ευλογώντας τους ευσεβείς κατοίκους της, οι οποίοι τιμούν τους Αγίους Αναργύρους και λιτανεύουν πανδήμως εν πεζοπορία δεκάδων χιλιομέτρων την Θαυματουργό Εικόνα των Αγίων από την ομώνυμη Ιερά Μονή της Αταλάντης, η οποία και παραμένει στο Ναό των Αγίων Θεοδώρων για μία εβδομάδα προς προσκύνηση και αγιασμό των πιστών.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών δέχθηκε τις ευχές, τον σεβασμό και την αγάπη των τοπικών αρχόντων, των φορέων και των ευσεβών πιστών για την επέτειο των 5 ετών από της Ενθρονίσεώς του στην Μητρόπολη Φθιώτιδος.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Το κήρυγμα του Μητροπολίτη Φθιώτιδος

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών στο κήρυγμά του χαρακτηριστικά τόνισε:

«Είναι απαραίτητο στην ζωή μας να κάνουμε σωστή ιεράρχηση των πραγμάτων, είναι πολύ σημαντικό, ιδιαίτερα εμείς οι νεότεροι στην ηλικία, αλλά και όλοι οι άνθρωποι, να συζητούμε με ειλικρίνεια με τον εαυτό μας και να αναλογιζόμαστε, τι είναι αυτό το οποίο θέλουμε στη ζωή, τι είναι αυτό, το οποίο έχει νόημα στη ζωή μας. Πως δηλαδή μπορούμε πραγματικά, μέσα στον παρόντα βίο, να ζήσουμε μία ζωή, η οποία να θυμίζει και να υπενθυμίζει αυτό το «ευ ζην» των προγόνων μας. Μία ζωή με ποιότητα, μία ζωή, η οποία δεν θα είναι μία απλή επιβίωση, αλλά κάπου θα οδηγεί, και αυτό το κάπου για εμάς τους χριστιανούς, δεν είναι τίποτα άλλο, αλλά ο ίδιος ο Θεός. Δεν είναι τίποτα άλλο, παρά η Βασιλεία του Θεού, δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ο Παράδεισος.

Έτσι λοιπόν ο Απόστολος Παύλος, απευθυνόμενος στους Γαλάτας έρχεται να τους υπενθυμίσει την σωτηρία. Τι σημαίνει σωτηρία; Σημαίνει γίνομαι σώος, ολόκληρος, ακέραιος. Σωτηρία είναι η ολοκλήρωση, η ακεραιότητα. Η ολοκληρωμένη προσωπικότητα διδάσκει ο Απόστολος Παύλος, δεν θα έρθει με μία δικαίωση εξωτερικών πραγμάτων και μάλιστα όταν αυτά τα πράγματα είναι εφαρμογή τυπικών διατάξεων και νόμου. Απευθύνεται σε Ιουδαίους, οι οποίοι ήταν εγκλωβισμένοι σε μία λάθος προσέγγιση του Μωσαϊκού νόμου. Προσπαθούσαν τα πάντα στην ζωή τους να τα δουν υπό το φως τυπικών, εξωτερικών διατάξεων και όχι υπό το φως της αγάπης, όχι υπό το φως της καλοσύνης, όχι υπό το φως της συγχωρήσεως. Όχι δηλαδή, υπό το φως της Θείας Χάριτος. Γι' αυτό έρχεται ο Απόστολος Παύλος να τους υπενθυμίσει ότι δεν σώζεται ο άνθρωπος «εξ έργων

νόμου, αλλά η σωτηρία είναι δωρεά της Χάριτος του Θεού». Δεν είναι καρπός των κτιστών δυνατοτήτων του ανθρώπου, των κατορθωμάτων του. Δεν είναι η ζωή μας ένα πρωτάθλημα, στο οποίο αθλούμαστε για να πάρουμε ένα έπαθλο. Δεν είναι η ζωή μας ένας τζόγος, αποβλέποντας σε κάποιο κέρδος, αλλά η ζωή μας είναι ένας αγώνας, στον οποίο προσβλέπει και αποβλέπει για να προσεγγίσει την Χάρη του Θεού. Ο άνθρωπος αγωνίζεται όχι για να ξεχωρίσει ότι είναι καλύτερος από τους άλλους. Ο άνθρωπος αγωνίζεται όχι για να καυχηθεί μέσα στην πλατεία για το πόσα απέκτησε και το πόσα κατόρθωσε, αλλά ο άνθρωπος αγωνίζεται πρώτον για να είναι ήσυχος με την συνείδησή του, δεύτερον για να μπορεί να κοιτάει στο πρόσωπο τους ανθρώπους που αγαπά και τρίτον να μπορεί να ατενίζει τον Θεό με παρρησία και να ικετεύει και να ζητά την Χάρη του Θεού, ακριβώς με μία λελογισμένη και λογική τόλμη.

Και από την άλλη ο Ευαγγελιστής Λουκάς μας παρουσιάζει έναν άνθρωπο, ο οποίος δεν είχε αυτή ακριβώς την φρόνηση. Έναν άφρονα πλούσιο, έναν άνθρωπο, που κατά κόσμον μπορεί να θεωρηθεί επιτυχημένος, αφού τα οικονομικά του, οι επενδύσεις του, η εργασία του, του απέφεραν όχι απλώς εισοδήματα, αλλά του απέφεραν κέρδη, τα οποία δεν ήξερε πώς να διαχειριστεί αυτός ο άφρων πλούσιος και αντί να σκεφτεί ότι θα μπορούσε αυτά τα αμέτρητα κέρδη, να τα αποθηκεύσει σε αμέτρητες αποθήκες, που είναι τα στομάχια των πεινασμένων, που είναι τα παγωμένα από το κρύο κορμιά των γυμνών και των αστέγων, που είναι οι δυσκολίες των ανθρώπων που υποφέρουν. Αντί λοιπόν, να προσανατολιστεί σε τέτοιες αποθήκες αγάπης, αποθήκες πραγματικής αξιοποίησης του πλούτου του, αυτό που τον απασχολούσε ήταν πως θα δημιουργήσει άψυχες αποθήκες, για να αποθηκεύσει και να προφυλάξει τα κέρδη του και να μπορεί να τα πολλαπλασιάζει και να μπορεί να αισθάνεται μία αυτάρκεια, μία πλεονεξία, έναν ναρκισσισμό και μία οίηση και να λέγει στον εαυτό του: «φάγε, πίνε, εύφραίνου», απόλαυσε την ζωή σου, μέτρησε τα υπάρχοντά σου, καμάρωσε με τις επιτυχίες σου. Και όμως όλη αυτή η επιλογή ζωής, μας λέγει η Εκκλησία μας σήμερα, δεν οδηγεί στην ολοκλήρωση, δεν οδηγεί στην ευτυχία, δεν οδηγεί στην ευημερία, δεν οδηγεί στην πραγματική και ευλογημένη, αληθινή ζωή. Αυτό τραβάει ο άνθρωπος, ο οποίος επενδύει στον εαυτό του και όχι στον Θεό. Αυτό τραβάει ο άνθρωπος, ο οποίος θησαυρίζει στον εαυτό του και όχι αυτός που πλουτίζει κατά Θεόν. Ποια είναι λοιπόν η ιεράρχηση, την οποία μας προτείνει η Εκκλησία; Ποιο είναι αυτό το ένα: «ου έστι χρεία», το οποίο μπορεί να μας χαρίσει τον πραγματικό πλούτο, που χωρίς αυτό είμαστε πάμφτωχοι, ρακένδυτοι, άστεγοι, πεινασμένοι και διψασμένοι. Μπορεί να χορτάσει ο άνθρωπος χωρίς Χριστό; Αυτό αναρωτιέται η Εκκλησία σήμερα. Και αυτό το ερώτημα μας στέλνει όλους σήμερα. Πολλές φορές εμείς οι άνθρωποι μπαίνουμε σε πειρασμό και σε δυσκολία και θεωρούμε ότι αυτοί οι οποίοι έχουν πολλά αποκτήματα, ότι είναι ευτυχισμένοι, ότι περνάνε καλά. Είναι επηρεασμένη η ζωή μας από τα φανταχτερά εξώφυλλα των παλαιών περιοδικών ή

από τα αστραφτερά χαμόγελα των τηλεοπτικών σειρών ή από την απάτη και την πλάνη του Photoshop του διαδικτύου. Όμως το πραγματικό χαμόγελο, η πραγματική ευτυχία, η πραγματική ισορροπία, η πραγματική ακεραιότητα βρίσκεται στον άνθρωπο που αγαπά, στον άνθρωπο που είναι γεμάτος με Θεό μέσα του, στον άνθρωπο που ακτινοβολεί την Χάρη του Θεού στην ζωή του, στον άνθρωπο, ο οποίος έχει ειρήνη στην καθημερινότητά του, έχει γαλήνη, έχει πραότητα, έχει ανθρώπους δίπλα του που τον αγαπούν, που τον καταλαβαίνουν, αισθάνεται ότι δεν είναι μόνος του πάνω στον κόσμο, δεν είναι απaráκλητος και απαρηγόρητος, έχει αδελφούς και οικογένεια, έχει συνοδοιπόρους, έχει φίλους πραγματικούς, συντρόφους, να μοιράζεται τα εύκολα και τα δύσκολα της ζωής, να μοιράζεται τις χαρές και τις λύπες του, να μοιράζεται τον πόνο του και να σκορπά και να πλημμυρίζει την χαρά του. Ποιος από εμάς δεν μπορεί να βεβαιώσει ότι η πραγματική χαρά και ευτυχία, δεν βρίσκεται στο πόσα έχουμε, αλλά στο ποιους έχουμε, στο πως είμαστε, στο πως μοιράζουμε την καθημερινότητά μας. Πόσοι από εμάς δεν έχουν γνωρίσει ή δεν έχουν συναντήσει ανθρώπους δυστυχισμένους, όχι γιατί τους λείπουν πράγματα, αλλά γιατί τους λείπει η αγάπη, τους λείπει η συνεννόηση; Πόσα σπίτια πλουσίων, δισεκατομμυριούχων δεν είναι διαλυμένα, πόσες αδελφικές σχέσεις δεν έχουν διαταραχθεί, πόσες συγγενικές σχέσεις δεν έχουν καταστραφεί εξαιτίας της αδυναμίας διαχειρίσεων των υλικών πραγμάτων και των υλικών αγαθών; Πόσοι άνθρωποι που ήταν αμέριμνοι παλεύοντας με ιδρώτα για την καθημερινότητα, όταν απέκτησαν κάποια χρήματα, κάποια αποκτήματα, μη μπορώντας να τα διαχειριστούν με αγάπη και με φόβο Θεού, αυτά αντί να τους οδηγήσουν στην ευτυχία, τους οδήγησαν στην καταστροφή, τους οδήγησαν στον όλεθρο, έχασαν ακόμα και αυτή την ισορροπία, την εσωτερική και πνευματική. Είναι πολύ σημαντικό λοιπόν, να ανοίξουμε την καρδιά μας στον Λόγο του Θεού, να ξαναδούμε την ζωή μας και να σκεφτούμε ότι ναι μεν, μπορεί να μεγαλώσαμε από φτωχούς παπούδες και γιαγιάδες ενδεχομένως, μπορεί ξυπόλυτοι να περπατήσαμε τα πρώτα βήματα της ζωής μας στο χωριό μας, στην γενέθλιο γη μας, μπορεί το ένα παιδί να μεγάλωνε με τα ρούχα και τα παπούτσια του μεγαλύτερου παιδιού, μπορεί να διήλθαμε κατοχή, πείνα, δυσκολίες, όμως όπου υπήρχε αγάπη, όπου υπήρχε αγκαλιά ανοιχτή, αλληλοκατανόηση, αλληλοσεβασμός, αλληλοβοήθεια, όπου ο ένας αισθανόταν ένα με τον άλλο και ένιωθε την ανάγκη να συμπαρασταθεί στην χαρά, στην λύπη, στο πένθος στην ασθένεια, στην ευτυχία, στην γαλήνη, στις όμορφες στιγμές, προχωρούσε η ζωή και η κοινωνία και οι άνθρωποι έφευγαν από αυτό τον βίο γεμάτοι, ευλογώντας παιδιά και εγγόνια, γεμάτοι, γιατί άφηναν πίσω τους αγαπημένους ανθρώπους. Κανένας άνθρωπος δεν εγκαταλείπει τον κόσμο ευτυχισμένος, με βάση τις καταθέσεις ή το εκκαθαριστικό της εφορίας της τελευταίας χρονιάς πριν την τελευτή του. Ο άνθρωπος που φεύγει ευτυχισμένος είναι αυτός που βλέπει γύρω του τα παιδιά του, τους συγγενείς του, τους φίλους του, αγαπημένους και ενωμένους. Αυτή είναι η ευτυχία και η χαρά για έναν άνθρωπο πάνω στον κόσμο,

γι' αυτό ο αληθινός πλούτος είναι η ζωή του Χριστού, γιατί αυτά προσφέρει η ζωή του Χριστού. Αυτά μας προσφέρει ο Χριστός. Σε κάθε λειτουργία μας λέει: «Αγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν». Να αγαπήσουμε ο ένας τον άλλο μας προσκαλεί, ώστε με ομόνοια να ομολογούμε τον Χριστό και στον παρόντα βίο και στην έσχατη ημέρα, την ημέρα της Βασιλείας του Θεού.

Αυτά τα μηνύματα, είναι όχι απλώς ελπιδοφόρα, χρήσιμα, αλλά είναι σωτήρια. Αυτή είναι η απάντηση και στα προβλήματα της σύγχρονης ζωής. Πανικοβαλλόμεθα και στεναχωρούμεθα και δικαίως, βλέποντας περιστατικά βίας στο σχολείο, στην οικογένεια, στην εργασία, στο γήπεδο, στην γειτονιά, στον δρόμο και παντού. Ποια είναι η απάντηση; Ποιο είναι το αντίδοτο; Να κλαίμε την μοίρα μας ή να λέμε θεωρίες από τηλεοράσεως ή από οπουδήποτε αλλού; Ή να «Αγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν;» και πως μπορούμε να αγαπήσουμε αν δεν στραφούμε σε Αυτόν που πρώτος μας αγάπησε; Αυτό ακούσαμε στο Αποστολικό Ανάγνωσμα σήμερα. Χωρίς την δύναμη του «αγαπήσαντος ημάς», από που θα αντλήσουμε δύναμη για την αγάπη, αν δεν ατενίσουμε Αυτόν που από αγάπη ανέβηκε πάνω στον Σταυρό για εμάς; Αυτόν που μας αγάπησε όλους εμάς όσο κανείς άλλος; Πως θα σφυρηλατήσουμε την αγάπη, αν δεν πάρουμε στην αγκαλιά μας τους Αγίους Αναργύρους που μας έχουν ευεργετήσει με την αγάπη τους, αν δεν στραφούμε στους Αγίους Θεοδώρους, που μας έχουν ευεργετήσει με την αγάπη τους, αν δεν στραφούμε στον Όσιο Δαυίδ, στον Όσιο Σεραφείμ στον Όσιο Ιάκωβο, στους προστάτες της Λοκρίδος, στον Όσιο Βησσαρίωνα, στους Αγίους της Εκκλησίας μας; Πως μπορούμε να ζήσουμε την αγάπη, αν αποκοπούμε από τις ρίζες της αγάπης, από τις πηγές της αγάπης, αν πίνουμε νερό ζωήρρυτο και ζωοπάροχο από την πηγή της αγάπης που είναι η Εκκλησία μας. Αυτό είναι το κάλεσμα στον αληθινό πλούτο, γιατί ο αληθινός πλούτος είναι τελικά η ζωή της αγάπης. Χωρίς αγάπη τελικά, είμαστε πάμφτωχοι, χωρίς πλούτη αλλά με αγάπη είμαστε πάμπλουτοι».

Προ της απολύσεως, ο Προϊστάμενος του Ιερού Ναού, Αρχιμ. π. Δημήτριος Ζελιαναίος, Διευθυντής του Κέντρου Εκκλησιαστικής Διακονίας του Ιερού Επισκοπείου Ταλαντίου και Λοκρίδος και Αρχιερατικός Επίτροπος Αταλάντης προσεφώνησε τον Σεβασμιώτατο καταθέτοντας εκ μέρους των αρχών και των πιστών της Αταλάντης τις εκ βάθους καρδιάς υικές ευχές για την συμπλήρωση των πέντε ετών από την ιστορική ημέρα της Ενθρονίσεως, καθώς και την ευγνωμοσύνη προς τον Σεβασμιώτατο, διότι αυτά τα πέντε χρόνια ποιμαντορίας στο πηδάλιο της τοπικής Εκκλησίας, ο Σεβασμιώτατος έχει ευεργετήσει πολλαπλώς την πόλη και ολόκληρη την Λοκρίδα και η συχνή παρουσία του στην περιοχή τονώνει, αγιάζει και στηρίζει όλους. Ο π. Δημήτριος αναφέρθηκε στα πολλά δώρα της αγάπης του Σεβασμιωτάτου στην περιοχή, μεταξύ των οποίων

είναι και η εις Πρεσβύτερον Χειροτονία του μέχρι πρότινος Αρχidiaκόνου του π. Νικολάου Πολυζώη, ο οποίος αποτελεί για την περιοχή καύχημα.

Ακολούθησε υπό του Σεβασμιωτάτου κ. Συμεών η καθιερωμένη πάνδημη Αρχιερατική Ιερά Λιτανεία της Ιεράς Εικόνας των Αγίων Αναργύρων, η οποία για 106η φορά φιλοξενείται στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Θεοδώρων, εις ανάμνησιν της Ιεράς εκείνης Λιτανείας του έτους 1918, δια της οποίας εσώθησαν οι κάτοικοι της πόλεως από την φονική γρίπη, την οποία συνόδευσε η Δημοτική Φιλαρμονική του Δήμου Λοκρών και η οποία επισφραγίστηκε με τον Εθνικό Ύμνο.

[Δείτε ΕΔΩ φωτογραφικό υλικό](#)

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου